

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: Udrag fra Antonius i Paris (Danske Klassikere)

Citation: Claussen, Sophus: "Antonius i Paris", i Claussen, Sophus: *Antonius i Paris*, udg. af Jørgen Hunosøe ; Esther Kielberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, [i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab], cop. 1990, s. 28. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen01-shoot-idm140218345004912/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Antonius i Paris

fornem Dame fra St. Cloud-Kanten. Dog værner man sig til det; det maa være en selvindlysende, fransk Skik: Damerne kører, og Herrerne betaler.

Den skæmmende Lorgnet har hun ladet falde ned i sit Skød, og jeg ser et Par ejendommelige, ikke store Øjne, hvorfra der udstømmer Energi og Mørke, mens hun bestandig stirrer hen for sig med dame-mæssig Fjærnhed. Det er Damen paa tredivte Aar, hvorom Balzac har skrevet: paa denne Kvinde er alt Linjer – ikke Kød – uregelmæssige Linjer, forbundne til en himmelsk Harmoni. Alt bærer Præget af Mod, Beslutsomhed, Forstand. En Skønhed i store Træk.

Nu overgaar min Nysgjærighed min Sprogskræk. Med et ganske lille Smil spørger jeg:

»Hvor længe kan det vel vare, Frue, inden vi paa vor Korrespondance-Billet kommer til Louvre?» – *à ce Louvre.*

Hun kan ikke høre for Vognrumlen, bøjer sig naadigt frem imod mig og spørger, hvad jeg har sagt. Jeg gentager da Spørgsmaalet ganske kort: »Naar er vi i Louvre?»

»Aa, det varer en Time,« siger hun.

»En Time! Og jeg, som vilde i Teater! Jeg har været i Boulogneskoven ... blev forsinket, overrumplet af Mørket ... løb vild og troede, at jeg skulde falde i Hænderne paa Tyve og Mordere ...«

Alle mine Ord er klodsede og forkerte, men hun forstaar med et halvt Øre og siger let, med de rigtige Ord: »Aa, De troede, at De var bleven borte« (*perdu*), og læner sig igen, som om Audiensen var forbi.

»Jeune étranger perdu« – siger jeg utrættelig – en ung fremmed, som er bleven borte.

Et flygtigt Smil, og hun forbliver tavs. Men nu er der lidt efter noget, som jeg maa have Oplysning om, og hun gør sig virkelig Ulejlighed med at forklare det, hun retter sig lidt i Sædet, formaar dog ikke at overvinde min Mangel paa Begreb, slaar endelig over i Engelsk og kommer ganske til kort med sine engelske Kundskaber, hvorefter hun med blid Resignation indrømmer, at det jo egentlig ikke er ret meget, hun kan huske af dette Sprog. Dog nu er det jo ogsaa ligegyldigt, da hun har opdaget, at jeg ikke er Englænder, men dansk.

»Undskyld mig,« vover jeg, »men Fruen ved vel i alt Fald, hvor Danmark ligger paa Kortet?»

En umærkelig Hovedbevægelse og et flygtigt Smil i begge Øjenkroge:

»Aa jo.«

»Ja, Frue,« forklarer jeg sorgmodig. »Thi alle Mennesker i Paris an-tager Danmark for en lille By i Ungarn.«

Naar hun smiler, er det med et Glimt i de brune Øjne, et hastig for-bifarende, som lige viser, at hun har forstaaet, og som forbyder vidtloftigere Forklaring.

Men fra nu af har hun paataget sig at give mig Oplysninger, en Gang imellem, om, hvad der kunde tænkes at sætte mig i Forundring. Jeg er under hendes læmpelige, damemæssige Beskyttelse. Det er sagt mig, at Pariserne – og Pariserinderne – egentlig holder en Del af Ud-lændinge. Og naar nu min statelige Dame fra St. Cloud-Kanten læner sig tavs tilbage i sit Vognhjørne, sker det visselig med et Udtryk af kvindelig Anstand, men jeg finder noget deri, som er endnu mere kvindeligt: hun synes ligesom lidt beskæmmet, misfornøjet med sig selv over, at hun ikke kan være mig til mere Hjælp.

Og det er vel netop Grunden til den store Omstændelighed i hen-des Forklaringer. Hun fuldbyrder en Pligt, anstrænger sig, naar vi f. Ex. i flere Minutter holder stille for at lade en Sporvogn passere, sam-vittighedsfuldt og længe med at gøre mig Kendsgæringen forstaae-lig, at det andet Spor er brudt op. Og selv efter at jeg har forsikret, at jeg forstaa, vender hun endnu en Gang Pegefingern antydende mod Jorden, inden hun slaar sig til Ro.

Der er mellem hver af hendes Forklaringer højtidelige Ophold, hvor hun i sit bekvemme Hjørne giver sig Lov til at tænke paa sit eget. Men vi passerer ingen nævneværdig Gade eller Plads, uden at hun retter sig frem og giver mig Navnet. Jeg havde virkelig ondt af hende. Hvor jeg af Hjærtet ønskede, jeg kunde sige noget, som holdt hende skadesløs for al hendes Umage. Saa bryder jeg ud i taknemlig Erkendtlighed over Franskmændenes Hjælpsomhed.

»Men det er jo ikke noget at rose os for!« indvender Damen sagt-modig. »Det er kun simpel Pligt. Man bør altid være høflig.«

»Det bør man, Frue. Det skal være min Grundsætning fra nu af, og jeg skal erindre mig, at jeg har lært det i en Sporvogn mellem St. Cloud og Louvre.«

Det er en Dumhed, men jeg sagde den af et fuldt Hjerte. Og se, i Damens Øjne lyser det hurtige Smil, som er vor egenlige billet de correspondance. Og nu begynder hun paa ny at forklare:

»Her er Champs-Élysées, og der henne kommer Place de la Con-corde.«